Ч. 216. Вторoк 8 жовтня (25 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З австрийскої делеґациї. — Положенє на Балкані.

В четвер пополудни відбуло ся засіданє фінансової комісиї австрийскої делеґациї під проводом Коритовского. На основі реферату дел. Лянґенгана принято буджет спільного міністерства скарбу та найвисшого рахункового трибуналу.

Дел. Ґрабмайр предложив реферат про рахункове замкненє за 1909 р. Підносить, що сей рік виказує найвисше доси число переступів, бо 28 мілїонів корон. Переступи ті злучені з сим, що сьвідомо не держано ся прелїмінаря і занадто свобідно розуміла войскова адмінїстрация границї ухваленого буджету. Справоздавець надіє ся, що войскова управа, о скілько не зайдуть непредвиджені події, буде держати ся на будуче тїсно границь буджету. Вкінци зажадав кілька пояснень від спільного міністра скарбу.

Після пояснень спільного міністра скарбу та президента найвисшого обрахункового трибуналу принято рахункове замкненє, прелїмінар цол, а також загальні постанови фінансового закона. На тім вичерпав ся дневний порядок засіданя.

Дел. Цинґрія просив предсідателя, щоби єго внесене в справі леґальности угорскої делеґациї поставив на дневнім порядку слідуючого засіданя комісиї. Предсідатель прирік сповнити сю просьбу. На сїм замкнено засіданє.

На засіданю босаньскої комісиї австрийскої делеґациї спільний міністер Білиньский в дальшій части своєї мови порушив справу будови зелїзничих шляхів в Боснї та представив перебіг переговорів, ведених що-до їх напряму та фінансового покритя. Заявив, що не думає правити против Сербів, але мусить оперти ся на більшости, яку утворили всї посли хорватских клюбів і всї музулманьскі посли. Серби, котрі очевидно побоювали ся страти популярности в краю, відлучили ся від більшости. Босаньский сойм буде скликаний в половинї жовтня. Коли інвестицийна ухвала прийде до цїли і оба парляменти ухвалять відповідні закони, то зелїзницї будуть вибудовані та принесуть краєви великі користи.

На внесенє делеґата Бернрайтера ухвалено випечатати exposé др. Білиньского.

По рефераті дел. Шпінчіца забрав голос дел. Лянґенган і жалів ся на покривдженє в босаньскім соймі нїмецкого населеня. Домагав ся для Нїмців одного вірильного голосу і одного мандату для протестантів. Вкінци обговорював потреби нїмецких кольонїстів в Боснї.

На слїдуючім засіданю босаньскої комісиї австрийскої делеґациї справоздавець дел. Шпінчіц обговорював жалоби, які містять ся в ухваленій босаньским соймом резолюциї, яка домагає ся утвореня відвічального перед соймом парляментарного правительства, незайманости послів, усуненя необмеженого впливу обох правительств на босаньскі справи, а також усуненя господарскої зависимости від обох половин монархії, чим босаньске населенє чує ся понижене.

На вечірнім засіданю дел. Крамарж підніс, що признає домаганє мешканців Босни що до управильненя правнодержавних відносин, бо теперішне становище неможливо вдержати, позаяк Босанцї, які покривають частину спільних видатків, сходять до ряду горожан другої чи третої кляси. Треба їх зробити рівнорядними горожанами держави.

Дел. Бавхінґер обговорював велико-сербску аґітацию. Питає ся міністра, чи в теперішній хвили можна числити на патриотичне успособленє анектованих країв?

Дел. Немец заявляє, що 32-лїтна пацифікацийна праця в Босни та Герцеґовинї скінчила ся фяском. Попередна войскова адмінїстрация була лїпша та для населеня симпатичнїйша, чим нинїшна цивільна. Бесїдник критикує господарку в державних добрах.

Спільний міністер скарбу др. Білиньский обговорював питанє кметів, а відповідаючи на бесїди попередних бесїдників, заявив, що стоїть на становищи, що насамперед мусить ся пере-

Золоті кайдани.

(З француского — Мариї Жірарде).

Жак де Вальґрев подав францускому атташе в Константинополи картку, яку саме приніс служачий.

— Могамед Оффанді, знаєш того чоловіка?

— Так, то один з великих купців тутешних. Він приходить часто до посольства і ми виповняємо кожде єго жаданє.

— Добре — сказав Вальґрев до служачого — попросіть єго.

Могамед Оффанді був малий, присадкуватий чоловік, добре збудований і товстий, з мутними очима і грубими губами. Він бував кілька разів в Парижи і привіз звідтам богато веселих споминів. Тому й скоро завязала ся жива розмова.

— Приїздите просто з Парижа? — спитав купець. — Пречудне місто! — Глядав слів і почав говорити про памятники, штуки театральні і моди. Згадував і деякі звістні назвиска. — Знаєте дра Бураделя? Премилий чоловік! А Коклєн? Чи Бонне все так пильно малює; я одушевляв ся єго образами. А панї Мікель; знаєте, та богата Американка. Як скінчило ся з її розводом? Чи може лишила ся при чоловіци?

Вальґрев слухав терпеливо питань, а відповівши на них, спитав гостя, чим може служити.

Аж тепер перейшов Турок на справу, яка єго привела, передав Вальґревому малу рукопись і вкінци попросив молодого чоловіка відвідати єго.

— Не будете чути ся чужі серед нас — додав — мої обі дочки говорять плавно по францускі і добре обізнані з вашими звичаями і поглядами.

Дипльомат поклонив ся і провів Могамеда Оффанді до дверий.

Кілька днів пізнїйше одержав Жак де Вальґрев заповіджене запрошенє. Він пійшов, бо був цікавий пізнати житє в магомеданьскім домі. Нїколи ще не переступив він порога такого закратованого дому і хоч нераз зпоза решіток слїдили за ним цікаві очи, то він не мав понятя, як там в серединї виглядає.

Вальґрева уведено до елеґантного сальону, позолочення на меблях, камінні і порцелянові вази сьвітили ся у всіх красках, мозаїковий поміст був окритий шкірами тигрів, від сильного сонїшного сьвітла хоронили тихо шовкові заслони. В однім куті журчав тихо водограй, украшений марморною головою сатира. Вода з водограю спадала в мушлю наповнену орхідеями.

Оффанді вийшов напротив свого гостя і сердечно єго привитав; за хвилю відслонила ся занавіса і на порозі комнати появили ся дві донечки господаря, побравши ся за руки.

— Мої дочки Роксана і Аіша, пан Жак Вальґрев.

Старша з дівчат могла мати чотирнацять або пятнацять лїт. Її ніжне личко було оживлене сумними, вогкими, сердечно глядячими очима.

Повіки часто опускали ся, немов би їм віі тяжіли. Роксана не була вже дитиною; всї жіночі принади пробудили ся в тій вчасно розвитій дівчинї. Она як всї цьвіти скоро розцвила під промінем горячого всхідного сонця.

На ній була темно синя сукня, на грудях мала припнятий цьвіт ґранату, котрого червона краска хорошо відбивала від її хорошого і милого лиця.

Мала Аіша з своїми блискучими очима, своїм веселим сьміхом, задертим носиком, була повною противностию сестри.

— Ви певно вже від довшого часу в Константинополи? — спитала старша дівчина; її голос звучав глубоко, вимова вказувала на нефранцузку.

Вскорі з'явила ся панна Заблей, француска ґувернантка і всї перейшли до стола.

Оффанді був гордий на знамените вихованє, яке дав своїм дочкам. Він сияв від вдоволеня, коли чув, як Роксана розмовляла з Вальґревом про послїдні париські події.

— Бачите, любий друже, що ми тут не такі дикі, як би виглядало, мої дїти говорять плавно по францускі так само як по анґлійски; вправдї мене ганять тут, що я більше роблю,

вести в анектованих країнах економічні реформи, а потім доперва політичні. Бесідник впевнює, що населене Босни та Герцеґовини вірне Цісареви. Головно подорож Цісаря зробила як найглубше вражінє на населене. Бесідник не побоює ся, щоби події, які діють ся поза границями монархії, спричинили у населеня анектованих країн нельояльний настрій. Серед Сербів як серед всіх сторонництв істнують радикальні живла, але й серед Сербів не хибує людий політично вишколених і під взглядом економічним стоячих високо.

Бесідник підчеркує конечність переведеня економічних реформ. Сего не можна уважати якоюсь неохотою до конституционалізму. На дальший розвиток політичних відносин в Босни прийде час. Першою задачию правительства є економічне подвигненє краю.

Комисия приняла босаньский буджет і ряд резолюций в справі переведеня социяльно-політичних законів в Босни, в справі закупу босаньских лісів і в справі вивінованя босаньскої конституциї.

На тім по вичерпаню дневного порядку замкнено наради. В ціли принятя реферату буде визначене окреме засіданє.

В положеню на балканьскім півострові нічого не змінило ся. Великі держави безнастанно нараджують ся, раді би винайти якийсь спосіб, аби не допустити до війни, але ледве, чи їм то удасть ся. Тимчасом в балканьских державах іде дальше мобілізация і видають ся зарядженя приготовляючі до війни. Сербска скупштина і болгарске собраніє, скликані умисно для обговореня воєнних приготовлень, ухвалили всі предложені їм правительствами предложеня, як зарядженє мобілізациї, знесенє на час воєнний конституциї, потрібні на воєнні приготовленя кредити і т. ин. У всіх балканьских державах не виключаючи Туреччини, охота до війни росте, устроюють ся патріотичні маніфестациї за війною і всі пересьвідчені о неможливости удержаня мира. Войска громадить ся на границях, а о рухах войск не вільно часописям мобілізуючих держав нічого писати. За те уживають собі заграничні часописи і приносять сотки ріжних телеграм, по найбільшій части суперечних з собою. Як загально надіють ся, сей тиждень має принести остаточне рішене, чи буде війна, чи може якимсь способом удасть ся єї спинити.

Новинки.

Львів, 7 жовтня 1912.

— **Іменованя.** Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала концептових практикантів скарбових: Ів. Рисякевича, Ів. Пенгака, Йос. Квятковского, Ст. Рогозиньского, Кав. Янїка, дра Людвика Мунда, Каз. Ясіньского, дра Фр. Вассермана, Л. Ліліяна, Норб. Дікмана, Едв. Томкевича, Мих. Юрченка, Тад. Попеля. Єр. Жральского, В. Островского, В. ІІІ орца, Ем. Утшіка, Фр. Брошкевича і Фр. Спібора Рильского концліпістами скарбовими в Х кл. ранґи в гал. властях скарбових. — Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів іменував старшими почтмайстрами почтмайстрів: Ів. Сменду в Данові і Вол. Руденьского в Угнові.

— **Смерть і похорон чудотворного рабіна в Садагорі.** Сими днями помер в Садагорі чудотворний рабін Фрідман. Ледви що замкнув очи о пів до 4 рано, розбігла ся служба з палати по цілій Садогорі і будила всіх жидів стукаючи молотком в двері і звіщаючи голосно: Раббі помер! В місті зробив ся великий рух і множество жидів мужчин і жінок убравшись чим скорше побігли перед палату. Богато з них майже не хотіли вірити, що цадик помер, але чудотворець умер таки направду, а тіло єго лежало вже звичаєм хасидів або старовірів на земли прикрите білою покривою обернене головою до дверий. Фрідмана уважали всі жиди за чоловіка сьвятого і чудотворця а був то чоловік справді учений, котрий знав не лиш то, що там стоїть в талмуді, але займав ся також і науками природними.

Після стародавного жидівского звичаю труп не сьміє довше лежати в хаті як 12 годин отже надходила вже пора похорону. Гробарі вже від рана копали гріб на кладовищи побіч могили батька помершого колись так само цадика. Тимчасом коло палати померщого рабіна збігало ся щораз більше жидів і жидівок, а на сходах під божницею напротив палати посідали плачки та зачали страшно заводити. Тимчасом тіло убрано в білу одіж, зложено на голі дошки, під голову положено торбинку з землею з жидівского краю, з Палестини і винесено вже о 11 год. рано. Ані жінка ані діти померщого не брали участи в похороні. Лиш найстарший син померщого 14-літний хлопець, побіг наперед і ждав на кладовища на тіло батька.

Підчас похорону діяли ся на кладовищи сцени, які трудно описати. Старі жиди дерли на знак жалю одіне на собі, жидівки виривали собі волосє, а всі били ся в груди і заводили в страшний спосіб. На могилі померщого уставлено скринку, до котрої всі правовірні мають через цілий тиждень кидати гроші на жертву разом з еврейскими буквами до духа померщого.

— **„Службодавець" в криміналі.** Леонія Томашевска одержала за посередництвом бюра п. Верещиньскої посаду господиві дому у якогось Семена Міллєра, котрий обіцяв їй дуже добрі услівя, але зажадав зложеня кавциї. Томашевска зложила дійстно 300 кор., але коли зголосила ся обняти службу під поданою адресою, не могла відшукати службодавця. Аж коли пішла на полицію, довідала ся, що єї службодавець мешкає в — криміналі, де єму полиция винаймила на довший час помешкане за цілий ряд подібних мантійств.

— **Самоубийства.** Минулої пятниці застрілив ся в ліжку ученик V. кл. ґімн. Антін Слюзар, син вдовиці по ґімн. професорі, котрий довгий час учив в Самборі. Причиною самоубийства була недуга руки, котру зломив в зимі при санкованю. Рука трупішіла і мимо дворазової операциї треба було єї відтяти. Хлопець був тим так зденервований, що кинув ся на своє житє. — Дня 2 с. м. відобрав собі в Перемишли житє через повішене 27-літний Генрих Кронґольд, приватний урядник. Причина самоубийства незвістна.

— **Крадежі і арештованя.** З пасовиска коло улиці Кадетскої вкрадено на шкоду замешкалого на Вульці Лаврентия Воцака корову вартости 200 кор. Здогадують ся, що корову вкрали Цигани, котрих ціла ватага туди переходила.

Оногдашної ночи арештовано Нарциза Кординьского, Йосифа Орловского і Анну Стефанишин, котрі хотіли вломити ся до склепу корінних товарів при площи Стрілецкій ч. 17.

З воза стоячого під маґазином на головнім дворци зелізничім вкрадено оногди зелізну вінду до кітлів, на шкоду п. Станислава Корсtржевского, властителя фабрики машин в Самборі. Злодіїв мусіло очевидно кількох бути, коли можна було такий тягар як вінда двигнути і забрати.

В кінотеатрі „Джоконда" придержано оногди Готвальда Кобака, котрий панні Катерині Литвиновичівній вкрав полярес, в котрім було 10 кор.

На крадежи камінного вугля з пльомбо

як у нас звичай велить, але годі, треба поступати з часом. А відтак, наука трохи їх розірве; будуть щасливі, коли будуть могли грати або рисувати, бо знаєте, любий друже, турецкі жінки ведуть трохи одностайне житє. Роксана нехай ще трохи уживає свободи, бо вскорі віддасть ся і тоді буде вже замкнена в гаремі.

Вальґрев вже не слухав, лише приглядав ся Роксані, котрої черти лиця змінили ся. Тяжкі повіки задрожали і ціле личко покрило ся блідостию; з погляду, який дочка кинула на батька, пізнав Жак, як душа всхідної женщини бунтувала ся, що єї уважають рабинею і так з нею поводять ся. Але той погляд мигнув як блискавка; Роксана спустила сейчас очи, ті хороші, покірні очи, що на хвилю супротивили ся. Она вже нічо не їла і механічно обертала золоту браслеткою на своїй руці; може бачила в ній символ своїх кайданів.

По скінченім сніданю вийшли на веранду, де на столі була заставлена блискуча мідяна посуда.

Роксана приготовляла каву; она стояла коло призначеного на те столику і ждала, аж чорна теч закипить. Мала Аіша побіч неї сьміяла ся як безжурна птичка.

— Чи любите цьвіти, пане де Вальґрев? Я маю хорошу збірку орхідеїв; коли вас то займає; покажемо вам наш зільник.

Турок зі смаком сербав каву і ставав чим раз мовчаливійший, немов би єго змогла солодка утома; єго очи ставали менші і менші, аж зовсім замкнули ся і рівномірний віддих зрадив, що він заспав.

Роксана поглянула несьміло на гостя.

— Мусите вибачити татови, пане Вальґрев, він кождого дня о тій порі випочиває, але не любить, аби то бачити. — При тім усьміхнула ся і спитала гостя, чи не схотів би оглянути їх оранжерию.

Вальґрев радо згодив ся. Прохід з Роксаною серед цвитучих орхідей, се чей було досить принадне. Они перейшли через сальон; на однім малім столику лежала отверта книжка. Жак перечитав заголовок: „Юлія..."

— То подарунок від панни Ралей; она читає романи дуже, дуже радо.

— А ви, пані, також; чи може помиляю ся?

Роксана легко здвигнула плечима.

— Ах, щож може бути спільного між вашими героїнями повістий а мною?

— Відвертаєте питанє — сказав Вальґрев усьміхаючись.

Зітхаючи показала Роксана на високий мур без вікон, вздовж котрого росли пахучі цьвіти; то був мур внутрішного подвіря; за котрим мати Роксани, стережена евнухами немов вязничними дозорцями, жила з'їдаючи конфітури.

— Вскорі буду й я замкнена за тим муром, пане Вальґрев. Всьо, що має якусь принаду, що становить щасте чоловіка в сім житю, буде мені заборонене. А коли прийде час віддавати ся, дадуть мене якомусь незнаному мені чоловікови, аби я украсила єго гарем, як прикрашує ся стайню якого цінного зьвіряти. Так, що я маю до діла з вашими повістями, в котрих описує ся любов.

— То є річ погляду — відповів Вельґрев.

— Ох, не кажіть того; скажіть радше, що небезпечнійше є, показати птиць свободу, коли пізнійше має ся єї замкнути до клітки.

Вальґрев поглянув на розворушену дівчину.

— Чи птиця буде жалувати ся, що розширило ся єї овид? І чи клітка не буде менше прикрою, коли мимо неволі буде в ній сьвітло і воздух?

Она хвилю надумувала ся.

— То правда; не можна ніколи за богато навчити ся. А впрочім чого нарікати? Криза вправді страшна і певно прийде, однако ми не можемо єї приспішити. З наших болів, нашого терпіня повстане свобода всхідної женщини.

Вальґрев глядів довго зі співчутєм на бесідницю. Єї бліді лиця нагло почервоніли, она скоро відвернула ся.

— Подобають ся вам наші орхідеї? Мені они видають ся радше дивачні як красні; роблять на мене вражінє примхуватих царівен.

— Так, ті малі царівни немов би погорджували рожами, а однако рожі о много більше варті; погляньте, пані, чи можна собі уявити щось принаднійшого як та бліда рожа?

(Конець буде).

ваних міхів придержано оногди на ул. Зибликевича розвозителів вугля Константина Баньского і Антона Протасевича.

— **З житя американьских Русинів.** Про народний рух в Ростерніскім округі пише п. Навальковский в „Новім Краю", виходячім в Ростерн, в провінції Саскачеван, в Канаді, під датою 20 вересня с. р.:

Послідними роками саскачеваньскі Русини зачали проявляти гарне відроджене народного житя. На перше місце можна поставити ростерньский округ. Завдяки енерґічній роботі кількох одиниць, наш народний рух в сім окрузі вступив на здоровий шлях. Найважнійшим здобутком ростернских Русинів се засноване „Руской Народної Торговлі" в місті Ростерн і двох другях Філій на Вонді і Кодворд. Здорові підвалини під сю народну институцию вже поставлені; треба лише дальше витревалости, сьвідомости і посьвяти, а діло піде вже добре.

Економічно-просьвітний поступ нашого округа піде дальше ще красше, коли загал нашого фармерства зрозуміе свою народну повинність і обовязок, коли кождий Русин-фармер постановить помагати морально і матеріяльно, працювати для народної справи. Вже тепер саскачеваньскі Німці і доокола Анґлійці Ростерна висказують ся похвально і з признанєм про здібність Русинів до веденя торговельних справ. Ростернскі Німці, Меноніти, задумують і собі брати примір з Русинів і засновувати між собою спілкові інтереси. Кождий з нас повинен лише тішити ся, що в так короткім часі ми потрафили вибити ся на видне місце провінціяльного житя і звернути на себе пильну увагу других народностий, замешкуючих провінцію Саскачеван.

З сего виходить, що кождий з нас повинен тямити, що розцьвіт нашого торговельного підприємства здобуде нам не тілько пошану, але й силу і поставить наш народ в красшім сьвітлі в очах і опінії чужих. Також на поли просьвітнім ростерньский округ заслугуе на признане.

З народженем часописи „Нового Краю" зачинае ся в окрузі живійший просьвітний рух. Нарід зачинае інтересуватись більше часописями, школами, читальнями. Засновано на Ст. Джулієн „Аматорский Кружок", який від часу свого заснованя дав кілька гарних народних штук з народними співами і декламациями. Хто був примірок дня 8 с. м. на аматорскім представленю на Ст. Джулієн в читальні Т. Шевченка і бачив гурму наших фармерів, з котрих богато прийшло навіть з подальших сторін, мусить признати, що нарід інтересуеть ся своім, що нарід бажае поступу, що нарід сей не мертвий, не сплячий. Треба лиш розрухати его, а він все послухае голосу щирих провідників і не відкажеть ся від жертви і помочи народній справі. Таким одиницям як добр. Сем. Михайлюк, П. Швидкий, Ол. Штик, зі Ст. Джулієн належить ся признане за їх старання і роботу для народної справи. До ряду щирих діячів належить також ново прибувший з Галичини наш о. Роздольский, який у своїх горячих проповідях не забувае за народні справи, заохочуе нарід до народної орґанізації і красшого народного житя.

— **Похорон жертв траґічної любови** Елисавети Піршке і Ідона Редена відбував ся в суботу на Личаківскім кладовищи. Похорон убитої відбув ся по 12 год. в полудне з Анатомії дуже скромно при участи малої громадки людий; з родини прибув лиш брат. Похід похоронний вів пастор Кессельрінґ і попращав погибшу сердечною промовою. Зато з великою парадою відбув ся похорон консуля Редена. Похороном заняли ся два его братя. Між присутними були: віцепрезидент Намістництва Ґродзіцкий, директор поліції Райнлендер, урядники консуляту німецкого і инших консулятів зі своїми шефами, кілька німецких родин, войсковість з комендантом корпуса на чолі і пр. Похорон відправив пастор Помикач.

— **Україньска фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичині електричну фабрику першорядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ранку в домі Товариства „Просьвіта" і при ул. Сикстускій в домі „Народної Гостинниці". На отворене тих наших склепів звертаємо увагу на лише львівскої української громади, але цілої української суспільности у Львові і в краю, а передовсім наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажане нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби ні гроша ні накладу праці, щоби сю нову і першу в Галичині фабрику поставити на рівні з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найлішші гиґієвічні вироби. Першорядні машини, найлішші сили робучі, безпроволочне полагоджуване всяких замовлень, чесність і солідність в інтересі дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнійше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слід товариство в его змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлінів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

Телеґрами.

Краків 7 жовтня. В ночи з суботи на неділю невислідженї злочинці добули ся до касового бюра тутешної стациї товарової Північної зелізниці, вирізали бічну стіну вертгаймівскої каси, добули ся відтак до трезора і вкрали звиш 15.000 корон грішми австрийскими, німецкими, рублями і франками. Здає ся, що злодії зараз по розбитю каси виїхали з Кракова.

Константинополь 7 жовтня. Міністер справ заграничних Норадунґіян повідомив представителя ц. к. Бюра кореспонденцийного, що Порта в цїли поправи адміністрації в европейских провінциях Туреччини постановила ділати після закона з 1880 р., котрий представляє ся яко консеквенция арт. 23 берлиньского договора. Міністер уповажнив урядника Бюра кореспонденцийного розповсюднити ту вість.

Константинополь 7 жовтня. Амбасадори францускийі російский відбули вчера по полудни конференцию з міністром справ заграничних а Порта оголосила відтак комунікат о реформах в провінциях европейскої Туреччини.

Петербург 7 жовтня. (П. Аґ.) Болгарска молодїж в Петербурзі відбула віче і ухвалила утворити відділи охотничі, котрі опісля виїдуть до Болгарії.

Біярріц 7 жовтня. Летун Данкур, котрий вчера о 6 год. рано вилетів в Валянсієн, спустив ся о пів до 6 год. вечером в Біярріц, от же здбув тим нагороду Поммері і рекорд сьвітовий що до довготи лету.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ·) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцію відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).